আকৌ বাৰিষা আহিল

--- লীনা মেহেন্দলে

--- অনুৱাদ পুতুল দাস

এইটো এটা বহুত পুৰণি কাহানী আছিল। সেই দিনৰে যিটো কাহানীৰে দিন আছিল। সেই সময়ত সমুদ্ৰ আৰু পৃথিৱী নিচে ওচৰা ওচৰি আছিল। সূৰ্য্যটো কৰবাতে আছিল। বতাহওঁ কৰবাতে আছিল। পোহাৰৰ কোনো চিন চাপ নাছিল। এতিয়া আৰু এনে নহয় যে সমুদ্ৰ আৰু পৃথিৱীক আন্ধাৰৰ দ্বাৰা ভয় লাগিব। কিন্তু পৃথিৱীৰ মনত বাৰে বাৰে এই প্ৰশ্নটৌ আহে যে মাটিৰ বাহিৰে পৃথিৱীৰ আৰু একোৱেও নাই। পৃথিৱিযে এই মাটিত কিছুমান সেইজীয়া গছগছনি, পশু পক্ষী, খেতিবাৰী, আৰু লৰাছোৱালীৰ হাঁহি ধেমালী হোৱাতো বিচাৰিছিল। কিন্তু এই সকলো পানী নোহোৱাকৈ সম্ভৱ নহয়। পানী আছে -- সমুদ্ৰত পানীৰে ভৰি আছে।

কিন্তু সেই পানী পৃথিৱীলৈ কেনেকৈ অনা যাৱ? পৃথিৱী আৰু সমুদ্ৰই বহূত ভাবিলে বহূত ভাবিলে। কিন্তু কোনো উপায় নাপালে।

কিছূ দিন পিছত পৃথিৱীযে এটা ডাঙৰ সহজ ধৰনৰ উপায উলিযালে। তেওঁ জানিছিল যে বহুত দূৰ নিলাগত জ্ঞানী হিমালয পৰ্ৱত আছে। তেওঁ যাদুকৰী ৱিদ্যা জানিছিল। কোনো প্ৰশ্ন হলে তত্ক্ষনাত উত্তৰ ৱিচাৰি পাইছিল। কিয়নো তেওঁক   সোধা যাওক।

দুয়োজনে হিমালযক ৱিচাৰি ওলাল। অবশেষত ৱিচাৰিপালে। তেওঁলোকে দূয়োজনে হিমালযক প্ৰণাম জনাই প্ৰশ্ন কৰিলে যে সমূদ্ৰৰ পানী পৃথিৱীল কেনেকৈ অনা যাব।